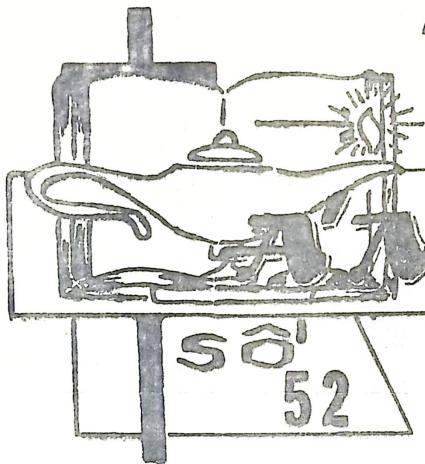

MERIDIAN SOUTHERN BAPTIST CHURCH

HỘI-THÀNH TÍN-LÃNH BẮP-TÍT VIỆT-NAM
660 S. Third St, El Cajon, CA 92021
Mục-su' Phan thanh-Bình, Pastor
Phone. (714) 447.7404

AN H-SANG

Số 52

" Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi,

ÁNH-SÁNG cho đường lối tôi."

Thi-thiên 119:105

Sept 18, 1977, Vol II, No 19

Số 52 * Chúa Nhật, ngày 18 tháng 9 năm 1977

Lời SỐNG

Được vào lãnh vực nghệ-thuật, một lãnh vực không biên-giới, khó diễn tả bằng lời, khó chứng-minh bằng lý. Cùng một bản nhạc, người sành điệu có thể phân biệt lối chơi của một nhạc công hay của một nghệ sĩ. Ngắm nhiều bức họa, lắm lúc chúng ta cảm thấy tác-giả của nó chỉ là anh thợ vẽ. Lắm bài thơ đọc lên, cũng vẫn cảm thấy, dấu vân văn cảm thấy thiếu một cái gì... đang được đem chất lên "con thuyền Nghệ-an". Trái lại, nhiều bản nhạc được nghệ-sĩ "tấu lên, khiến người nghe như ngây ngất, như hồn My-nương quỳên vào tiếng sáo của trướng Chi. Nổi lên sự cảm thông của người nghệ-sĩ với người thưởng-thức khiến cho cả hai tâm hồn rung động cùng một nhịp điệu, lắm khi trở thành tri-ký như Ba-Nhà Tử-Ký. Ngắm một bức danh họa, nhìn bởi cảnh, tưởng nét chấm phá kỹ-diệu, sắc sảo, màu sắc lung-linh, thực thực ảo ảo, nóng lạnh, nặng nhẹ, khiến người xem quên cả thực-tại. Một trái sầu vừa rung, dạt dào như sóng đại dương dâng lên, thanh thoát như đi trong gió mát, lăn lăn như ngói dưới trăng thanh. Con nói thế nào khi được nghe một bài thơ đặc ý. Lời thơ như khói trầm, ý thơ như hương sớm, hào quang từng chữ, nhạc điệu từng câu. Để diễn tả những rung cảm kỹ-diệu ấy, ta kết luận tác phẩm ấy có "hồn". Thật vậy, người nghệ-sĩ đã thả hồn mình vào tác phẩm, khiến tác-phẩm sống động, truyền thông được tư-tưởng từ người đến người. Tác phẩm đã trở thành cái gạch nối cảm thông giữa người nghệ-sĩ với người thưởng thức. Nhưng tác-phẩm không thể có cái "hồn" của người nghệ-sĩ "sống động" ở trong.

Trong thư Hê-bơ-rơ 4:12 ghi rằng: "vì lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh nghiệm". Kinh-thánh, Lời của Đức Chúa Trời là lời sống. Sống là gì? Có hồn chăng? Thật ra chúng ta dễ hiểu thế nào là sống, nhưng sống là gì? khó giải nghĩa quá.

Một giáo sư thực vật học cầm một hạt giống nhỏ đưa cho các sinh viên quan sát. Ông cho biết hạt giống đó gồm có các chất hút-nở, các-

ban và ni-tơ. Ông cũng cho biết tỷ-lệ các hợp chất trong hạt giống. Với nền khoa học tân tiến ngày nay, nhà thực vật học có thể dùng đúng số lượng hóa chất để làm thành một hạt giống nhân tạo. Nếu đem so - sánh hai hạt giống, một thiên nhiên, một nhân tạo, thật không có gì khác biệt. Cũng, gồm từng đó hóa chất, hình dạng và màu sắc đều giống nhau. Đem để dưới kính hiển vi quan sát, đem nghiền nát để thí-nghiệm, không một ai có thể phân định được hạt giống nào là công việc của Thiên Chúa, hạt giống nào là công trình của loài người. Có phân định được chăng là đem bỏ cả hai hạt giống vào đất, chỉ vài ngày sau, các chất hút-nở các bon, ni-tơ ở hạt giống nhân tạo tan ra trong đất. Chất hút-nở, các-bon, ni-tơ của hạt giống thiên tạo cũng tan ra trong đất. Nhưng một mầm xanh đã mọc lên, sự sống đã phát hiện. Nó tiếm tắng ở trạng các hóa-chất chăng? không các nghĩa được. Nhưng đó là sự sống. Hạt giống Thiên tạo có sự sống, vì nó phát xuất từ Đấng Tạo-hóa sống.

Đem Kinh-thánh so-sánh với các kinh-sách của loài người chúng ta không thể chứng minh Kinh-thánh là Lời Sống, có sự sống tiềm tàng ở trong. Nhưng trong kinh nghiệm thực tiễn, Kinh-thánh quả là lời sống của Đức Chúa Trời trong lòng người tín. Kinh-thánh là lời sống vì được phát xuất từ Đức Chúa Trời sống. Mầm sống tiềm tàng và phát xuất hiển nhiên, có thể chiêm nghiệm mà không cần suy lý. Chúng ta hãy nghe lời Đức Chúa Giêsu phán: "Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời." (Mathi 4:4). Con người sống thật là sống cả thể xác lẫn tâm linh, Thân thể do bụi đất mà thành, là thể chất thì được nuôi bằng thể chất (bánh). Nhưng con người không phải chỉ thuần thể chất, con người còn có tâm-linh, có linh-hồn, có sinh khí của Đức Chúa Trời (Sáng-thế-ký 2:7) và chỉ có Lời Đức Chúa Trời mới nuôi sống tâm linh. Tác giả Thi-thiên 119 chép trong câu 25 rằng: "Linh hồn tôi dính vào bụi đất, Xin hãy khiến tôi sống lại tùy theo lời Chúa." Trong câu 50 ông đã quyết: "Lời Chúa làm cho tôi được sống lại."

Mình thừa quý vị là những Cơ-đốc nhân. Làm lúc nào ta chán nản đọc hoặc nghe Lời Chúa. Ấy là lúc tâm-linh chúng ta mệt mỏi, khác chi lúc thân xác "miệng đắng và ỉn chằng" thấy ngon. Chúng ta há vịn vào sự chán ngon đó mà từ chối không ăn sao? Đối với Lời Chúa, nhiều lúc ta cảm thấy quá lạt lẽo, khô khan, nhưng nếu chúng ta cố gắng tiếp nhận Lời Chúa, Lời Chúa là Lời sống và linh nghiệm sẽ giúp cho tâm-linh chúng ta mạnh mẽ, và khi ấy chúng ta có thể nói như tác giả Thi-thiên 119:103 rằng: "Lời Chúa ngọt hơn mật tôi dường bao! Thật ngọt hơn mật ong trong miệng tôi!"

Kính thưa quý vị, chưa phải là Cơ - đốc nhân, còn xa lạ với Lời sống của Đức Chúa Trời. Xin quý vị bước vào từng-trái của ông Trăn-Thuyền qua lời làm chứng mà tôi xin trích dẫn sau đây:

"Giữa khi tâm trí tôi đang hoang mang rối-loạn, một hôm, một nhà Truyền đạo Tin-lành ghé thăm tôi. Ông đến ngay vào lúc tôi đang sửa soạn đi nghỉ trưa theo lời bác sĩ căn-dẫn. Tôi miễn cưỡng tiếp ông mặc dầu gần muốn đuổi khéo ông ra cửa. Hai bên chỉ gặp nhau một điểm - ông ta đã viện lý ấy để bước vào phòng tôi - là hai chúng tôi cũng nói được tiếng Anh. Thế là chúng tôi dùng Anh ngữ mà đàm về Cơ-đốc giáo."

Tôi nhạ cả người khi ông đứng lên từ-giã, nhưng trước khi đi, ông còn đưa tặng 1 quyển Kinh-thánh Tân-uớc và khuyên tôi đọc. Theo phép lịch sự, tôi nhận quyển sách mặc dầu chẳng muốn đọc chút nào. Chờ ông đi khỏi, tôi bỏ quyển sách bìa xanh, cơ-bỏ túi ấy vào ngăn bàn. Mỗi hiem-ky từ thuở niên thiếu tôi với Cơ-đốc giáo đã điu bớt từ lâu, nhưng tôi vẫn còn nhiều nghi-ky. Tôi đã từng được dịp, nhất là những năm lưu trú ở Anh quốc - bắt gặp một quyển Kinh-thánh hoặc các sách Cơ-đốc giáo khác, nhưng chẳng bao giờ tôi tọc-mach mó tay đến loại sách ấy, chứ đừng nói đến đọc. Theo ý tôi, loại văn chương quá buồn tẻ đó chỉ dành riêng cho một hạng người đặc biệt, như các Linh-mục và Mục-sư.

Tuy nhiên, từ khi quyển sách nhỏ ấy nằm trong ngăn bàn, mỗi khi kéo ngăn ra, mắt tôi lại phải nhìn thấy nó, tay lại đứng đến nó. Mỗi hiem-ky cố-huỷ của tôi lần lần tiêu-tan và tôi bắt đầu mở sách, liếc mắt đọc qua. Tôi chợt có ý muốn nghiên cứu quyển sách ấy để tìm hiểu những diễn-tích Kinh-thánh nhan-nhân trong văn chương Anh Pháp. Tôi nhận thấy rằng nếu không đọc qua Kinh-thánh, là quyển sách căn bản tuyệt hảo của một nền văn-hóa đang chi phối hằng nghìn triệu người thì khiến thức tôi còn nhiều khuyết điểm. Mặt khác nhà Truyền đạo vẫn đến thăm tôi đều đều để bàn-luận về Cơ-đốc giáo, không lẽ nào tôi cứ chịu đóng vai câm, điếc trước mặt ông ấy.

Tôi phải cố-gắng mãi mới có thể bắt đầu nghiên cứu Tân-uớc cách chính chắn. Dần dần tôi càng say mê đọc quyển sách nhỏ ấy như một quyển tiểu-thuyết mê-lõng nhất. Tôi bỏ cả thí-giờ, thu hết tâm-trí vào việc nghiên cứu và càng đọc, càng muốn đọc thêm. Tôi gói mua một bộ Kinh-thánh toàn thư; ít lâu sau, tôi nhận được quyển Kinh-thánh có tham-chiêu do Tiên-sĩ Scofield chú-giải. Tôi đọc suốt từ đầu đến cuối, và lại gói mua thêm nhiều tác-phẩm luân về-phương diện khác nhau của đời sống Chúa Jê-sus và lời giáo-huấn của Ngài. Tôi cảm thấy càng khao-khát biết thêm về Đức Chúa Trời của Jê-sus-Christ, mới còn khao-khát chưa hề có trong đời tôi.

Có-nhiên lúc ấy tôi chưa hiểu biết mọi điều trong Kinh-thánh - đến bây giờ tôi cũng không dám nhân là đã thấu-triệt đầu. Nhưng với lòng khiêm-tốn, tôi nhận rằng với trí-tuệ hữu-hạn của con người, tôi không dám mong hiểu thấu-tức khác-chân-lý thần-diệu. Tôi đọc Kinh-thánh hằng ngày, tĩnh-tâm đọc chậm-chạp từng câu một, lúc nào cũng cố-lắng-nghe tiếng-phản của Đức Chúa Trời. Tôi đã tới mức-ganh-đua với Pascal mà câu-nguyện bằng Kinh-thánh hơn là đọc Kinh-thánh. Chẳng bao lâu, ánh-sáng tràn ngập tâm-trí tôi; tôi được-liên-lạc với Chúa Jê-sus và mọi mối-nghĩ-ngở của tôi lần-lượt tiêu-tan hết. Dường như nhiều "váy-cà" đã rơi khỏi mặt tôi, và những điều trước kia tôi cho là rất-khó-hiểu, thì bây giờ lại hóa ra giản-dị, sang-sua. Vì Đức Chúa Trời đã làm được mọi-sự, nên tôi có thể tin nhận toàn bộ Kinh-thánh, không chút-e-dè, cả đến những điểm có vẻ như mâu-thuân, vì chính Chúa Jê-sus đã dứt-khoát khiến cho Kinh-thánh đầy-ý-nghĩa và đủ-bằng chứng xác-thực. Trong Kinh-thánh quả có "đủ ánh-sáng để soi-sáng," như Pascal đã nói." (trích trong cuốn Tôi chọn Cứu Chúa của Trăn-Tuyên)

Quý vị cần có một cuốn Kinh-thánh toàn bộ để suy-gẫm Lời sống của Đức Chúa Trời hằng sống. Xin viết thư về:

Mục-sư Phan Thanh Bình
660 S. Third St
El Cajon, CA 92021

CHÚNG TÔI ĐÃ GỎI KINH-THÁNH TOÀN BỘ ĐẾN

52. Ng-t-Bích-Phượng, Dundas, Fla
53. Nguyễn Đức Lan - N. Hollywood, CA.

KINH THÁNH DẠY GÌ VỀ.....

Vì hết chỗ, xin đón đọc kỳ tới.

Sept 18, 1977, Vol. II, No 19
660 S. Third St, El Cajon, CA 92021
Meridian Southern Baptist Church
Published biweekly by
THE LIGHT